

ikke bidrage til at styrke den ved at stille os paa det Standpunkt i vor økonomiske Politik udadtil.

Men en anden Følge af at holde Varer fra Lande med lav Valuta ude skulde jo være den, at det skulde bevirke højere Priser paa vore indenlandske Varer, og deraf skulde saa igen følge, at der blev mere Arbejde i vort Land, mindre Arbejdsløshed. Er det nu sandsynligt, at det vil ske? Jeg tror, vi alle sammen har Erfaring for — i alt Fald har vi Landmænd det i høj Grad —, at en høj Pris indskrænker Forbruget, og en lav Pris forøger Forbruget. Men hvis vi nu forhøjer Vareprisniveauet i vort Land, saa er der ogsaa al Sandsynlighed for, at Forbruget vil formindskes og derigennem Arbejdsløsheden ikke indskrænkes, men maaske endogsaa forøges. Jeg tror egentlig ikke, det er det afgørende, om man har et højt eller et lavt Prisniveau; men jeg tror, det er i højeste Grad heldigt, og ikke mindst for et lille Land som Danmark, at have i det væsentlige det samme Prisniveau, som er ude omkring os. Det er i høj Grad til Gavn for vor Samhandel med Omverdenen, og jeg tror, vi under Krigen har lært, at uden Samhandel med Udlandet vil vort økonomiske Liv være i Tilbagegang.

Jeg tror derfor, det er den rigtige Vej, Regeringen er slaaet ind paa. Det er ikke rigtigt, at den ikke vil støtte Industrien, det er ikke rigtigt, at den ikke vil støtte de Erhverv, som er vanskeligt stillede. Den vil ikke støtte dem ved at bidrage til, at Prisniveauet forhøjes; men den vil støtte dem ved, at de bliver sat i Stand til at konkurrere paa det lavere Prisniveau. Det er det, dens Bestræbelser og Politik med Hensyn til Støtte til Erhvervene gaar ud paa.

Jeg vil nævne et Par Betingelser, som jeg mener man burde stille for Ydelsen af en saadan Støtte til et Erhverv. En Betingelse vil jeg mene skulde være, at vedkommende Erhverv var et naturligt Erhverv, og med naturlige Erhverv mener jeg et Erhverv, som, enten det har Raastoffer i Landet eller ikke, har Udsigt til om kortere Tid at blive i Stand til at bære sig selv. Thi hvis vi gaar hen og opretholder Erhverv, som i det lange Løb ikke kan bære sig selv, saa vil det være det samme som at opfordre Landets Produktionskraft til at vedblive at søge til Erhverv, som i Virkeligheden tynger paa Landets økonomiske Liv, og det er uheldigt.

En anden Betingelse, jeg vilde stille, var, at dette Erhverv, der skal hjælpes, skulde være ringere stillet end de øvrige Erhverv. Som jeg nævnte før, er det ikke saadan, at

Staten kan give noget af sig selv. Alt, hvad den giver til et Erhverv, maa den tage fra de andre Erhverv. Hvis den derfor støtter et Erhverv, som ikke er ringere stillet end de øvrige Erhverv, kan den komme til at tage fra Erhverv, som er ringere stillet, og give til et, som er bedre stillet, og det er sikkert ikke en Opgave for Staten og sikkert heller ikke til Gavn for Erhvervslivet selv.

De Krav, som kommer fra Industriens Side, lyder, som jeg har nævnt, fra Arbejdernes Side paa, at de vil have en Forrettighed, men de lyder paa omtrent det samme fra Arbejdsgivernes Side. En af de ledende indenfor Storindustrien har til et Blad udtalt følgende: Hvis Staten ikke selv ønsker at overtage Industrien, skal den enten garantere denne Industri, der saaledes skal aflives, en tabsfri Afvikling og tilstrækkelig lang Afviklingsperiode eller uførtøvet skabe de paagældende Industrier saadanne Betingelser, at Fabrikkerne kan gaa. Og hvad han forstaar ved, at Fabrikkerne kan gaa, forklarer han senere hen, og det er da det, at Erhvervet skal kunne afholde sine Udgifter og have en rimelig Avance.

Men kan Staten garantere de øvrige Erhverv det? Kan Staten garantere Fiskeriet, Landbruget, Handelen og Skibsfarten Afholdelse af deres Udgifter og en rimelig Avance? Nej, det kan Staten aabenbart ikke. Derfor er det en Forret, som Industrien vil have. Ligesom Arbejderne vil have en Forret derigennem, at tariffmæssig Dagløn skal garanteres, forlanger Industrien at garanteres mod store Tab, som kan følge af de Konjunkturer, der nu raader i Verden. Det er det, jeg siger er en privilegeret Stilling, en Stilling, som ikke kan garantere alle Erhverv, og derfor er det uretfærdigt og ubilligt. Vi er ikke imod en Støtte til Industrien, en Støtte til Erhvervslivet, men vi er imod en saadan Forrettighed, en saadan Privilegiernes Politik, som det vilde være at imødekomme de Krav, der er stillet. Det er det, Regeringen har afvist, og det er heri, vi ønsker at støtte den.

Det ærede Medlem, som førte Ordet fra socialdemokratisk Side (Stauning), udtalte, at han vilde bekæmpe Regeringen med alle til Raadighed staaende Midler. Jeg tror ikke, vi fra Venstres Side har ventet andet. Vi er fuldkommen klare over, at Venstres Hovedmodstander er Socialdemokratiet; vi er fuldkommen klare over, at det centrale i Fremtidens politiske Kampe vil blive Kampen mellem Socialdemokratiets Opfattelse af Samfundsforholdene og den liberale Opfattelse, som Venstre er Talsmand for. Derfor er vi forberedt paa, at vi vil blive